

Arrest

nr. 109 526 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gelet op tussenarrest nr. X van 9 juli 2013 waarbij de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 30 juli 2013 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PERMEKE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 augustus 2011 het Rijk binnen en diende op 10 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 28 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Ethiopische nationaliteit, bent u geboren op 20 januari 1989 (12 Ter, 1981 Ethiopische Kalender (hierna EK)) te Sendafa en bent u Oromo van etnische afkomst.

In de periode december 2004 – januari 2005 (Takhsas 1997 EK) voerden mensen van de regerende partij TPLF campagne voor de verkiezingen in uw school. Ze dwongen u om een T-shirt van hun partij te dragen en hun campagne te steunen. De andere studenten realiseerden zich dat u gedwongen werd de T-shirt te dragen en er uit te delen en uit protest deden de studenten de logo's van TPLF van de T-shirts, staken deze in brand en vielen het campagne-team van TPLF aan. U werd beschuldigd van het aanmoedigen van studenten om weerstand te bieden tegen het campagne-team en van supporter te zijn van de organisatie OLF. U werd weggestuurd van school en mocht nooit meer naar school gaan. Nadat u, uw broer en enkele anderen weggestuurd waren van school, blokkeerden jullie de baan te Kotobbe op 17 mei 2005 (9 Genbot 1997 EK). Bij deze actie werd uw broer doodgeschoten en u werd drie weken opgesloten in het politiekantoor van Sendafa. Ze folterden u opdat u de namen van de opdrachtgevers van jullie actie zou geven. Omdat ze het beu waren om u daar te houden en u te slaan lieten ze u op 7 juni 2005 (30 Genbot 1997 EK) vrij zonder voorwaarden. Naast het verspreiden van informatie voor het OLF, het verdelen van pamfletten van OLF en het geven van geld aan het OLF, maakten u en uw vader rantsoenpakketten voor de strijders van het OLF en jullie stuurden deze via andere supporters van het OLF op. Op 25 maart 2009 (16 Magabit 2001 EK) werd uw vader, E. N., gearresteerd omdat hij weerstand bood toen mensen van het TPLF zijn grond wilden confisqueren en ze beschuldigden hem tevens van steun te verlenen aan het OLF. Ze wilden ook u arresteren, maar u liep weg. Ze kwamen nog herhaaldelijk om u te arresteren, maar ze vonden u niet. Op 2 april 2010 (24 Magabit 2002 EK) verdeelde u – voor de aanvang van een meeting van de regerende partij TPLF – pamfletten van het OLF. In de pamfletten werd opgeroepen weerstand te bieden tegen het regime. Er ontstond een opstand tijdens de meeting, mensen werden gefouilleerd en omdat men in uw zakken pamfletten van het OLF aantroef, werd u gearresteerd en opgesloten in het politiekantoor van Sendafa tot 22 februari 2011 (15 Yakatit 2003 EK). Bij uw vrijlating zei men dat u de namen van mensen van het OLF binnen de 15 dagen moest geven. Indien u dit niet deed zou men u opsporen en executeren. U deed dit niet en deed gewoon verder met de wekelijkse verdeling van pamfletten van het OLF. Op 27 juni 2011 (20 Sane 2003 EK) verdeelde u – voor een meeting van het TPLF – opnieuw pamfletten van het OLF. Er ontstond geweld op de meeting en agenten kwamen naar het huis van uw moeder – waar u op uw bed lag – om u te arresteren. Uw moeder deed open en zei dat u er niet was, maar ze duwden de deur open en kwamen binnen. Uw moeder riep dat u moest ontsnappen, want dat ze u kwamen doden. U vluchtte weg door de achterdeur. Ze schoten in uw richting, maar het was donker en u kon ontsnappen. U liep naar het huis van uw zus en daar verborg u zich gedurende drie weken. De man van uw zus ging kijken hoe het met uw moeder was en hij ontdekte dat de politie van Sendafa op 15 juli 2011 (8 Hamle 2003 EK) een arrestatiebevel had gegeven met uw foto erop. Hij zei dat u zich niet meer kon verbergen in het land. Op 22 juli 2011 (15 Hamle 2003 EK) verliet u Ethiopië en u reisde naar Kenia. De volgende dag kwam u toe in Nairobi. Vandaar reisde u per vliegtuig naar België, waar u op 9 augustus 2011 (3 Nahase 2003 EK) toekwam en op 10 augustus 2011 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Ethiopische overheid omwille van activiteiten die u deed voor de beweging OLF, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat kan getwijfeld worden aan uw opsluiting omwille van uw beweerde betrokkenheid bij OLF tussen 17 mei 2005 (9 Genbot 1997 EK) en 7 juni 2005 (30 Genbot 1997 EK).

U verklaarde dat u, uw broer en enkele anderen de baan te Kotobbe blokkeerden op 17 mei 2005 (9 Genbot 1997 EK), dat uw broer werd doodgeschoten en u drie weken opgesloten werd in het

politiekantoor van Sendafa (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd hoeveel mensen toen gearresteerd werden, gaf u vaag aan dat u het aantal niet kende omdat het er zoveel waren. Toen u daarop gevraagd werd de namen te geven van de mensen die met u gearresteerd werden, gaf u aan hun namen niet te kennen (gehoor CGVS, p.17). U gaf aan dat u beschuldigd werd van banden met OLF te hebben en dat u zwaar gefolterd werd (gehoor CGVS, p.17). Desondanks werd u zonder voorwaarden vrijgelaten op 7 juni 2005 (30 Genbot 1997 EK) omdat ze het beu waren om u daar te houden en u te slaan (gehoor CGVS, p.17). Niet alleen blijven bovenstaande verklaringen erg vaag en bedenkelijk, er dient eveneens te worden vastgesteld dat u aangaf dat u tussen 7 juni 2005 (30 Genbot 1997 EK) en 25 maart 2009 (16 Magabit 2001 EK) geen enkel probleem kende met de Ethiopische overheid, waaruit blijkt dat u niet in de negatieve belangstelling zou staan van de Ethiopische autoriteiten – wat meer dan waarschijnlijk wel het geval geweest zou zijn indien ze u werkelijk beschuldigden van banden met OLF te hebben.

Verder dient te worden vastgesteld dat u uw problemen met de Ethiopische overheid – omwille van het feit dat u weerstand bood bij de arrestatie van uw vader – niet aannemelijk kunt maken.

U verklaarde dat mensen van het TPLF u op 25 maart 2009 (16 Magabit 2001 EK) wilden arresteren, maar dat u weg liep. Toen u erop gewezen werd dat het wel heel eigenaardig is dat de Ethiopische overheid u meer dan één jaar – tot uw beweerde arrestatie op 2 april 2010 (24 Magabit 2002 EK) – met rust liet, ondanks het feit dat ze u wilden arresteren, gaf u aan dat ze u nog herhaaldelijk trachtten te arresteren, maar dat ze u thuis niet vonden (gehoor CGVS, p.17). Toen u gevraagd werd of men dan nooit een convocatie achterliet voor u, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.17). Toen u erop gewezen werd dat u eerder aangaf dat u steeds thuis woonde tot u uw land verliet, gaf u aan dat u niet thuis was toen ze u kwamen arresteren omdat u meestal afspraken had met uw collega's en u soms uw moeder hielp meel te maken (gehoor CGVS, p.18). Opnieuw blijkt dat u niet in de negatieve belangstelling stond van de Ethiopische autoriteiten. Men kan van u verwachten dat – indien u werkelijk vreesde dat ze u zouden arresteren – dat u niet thuis bij uw moeder zou blijven wonen, laat staan dat u op 2 april 2010 (24 Magabit 2002 EK) naar een meeting van de regerende partij TPLF zou gaan met pamfletten van het OLF in uw zakken. Het feit dat u bovenstaand gedrag stelde ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat – indien de Ethiopische overheid u werkelijk wilde arresteren – men van de Ethiopische autoriteiten kan verwachten dat ze u kwamen arresteren wanneer u wel thuis was. Overigens gaf u zelf aan dat u op 2 april 2010 (24 Magabit 2002 EK) gearresteerd werd omdat ze pamfletten van OLF vonden in uw zakken en u gaf op geen enkel moment aan dat dit was omwille van de door u aangehaalde feiten op 25 maart 2009 (16 Magabit 2001 EK) (gehoor CGVS, p.18).

Verder dient te worden vastgesteld dat u uw betrokkenheid bij het OLF niet aannemelijk kunt maken.

U verklaarde dat uw vader E. N. supporter was van het OLF. Toen u gevraagd werd sinds wanneer hij supporter van het OLF was, gaf u vaag aan dat hij reeds lang voor uw geboorte supporter was. Toen de vraag herhaald werd, ontweek u opnieuw de vraag door te stellen dat u te weten kwam dat hij supporter was toen u opgroeide. Toen u gevraagd werd hoe uw vader in contact kwam met het OLF, gaf u vaag aan dat er geen structurele relatie was met het OLF maar dat hij via anderen die slachtoffer werden in contact kwam (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd welke activiteiten uw vader deed voor het OLF, verklaarde u dat uw vader enkel materiële steun gaf aan mensen wiens eigendom in beslag genomen werd (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd of uw vader andere activiteiten deed voor het OLF, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.7). Het is opmerkelijk dat uw kennis betreffende de betrokkenheid van uw vader bij het OLF dermate beperkt is, temeer daar u aangaf dat jullie samen activiteiten voor het OLF uitvoerden (gehoor CGVS, p.6) en men mag verwachten dat uw kennis betreffende de betrokkenheid van uw vader bij het OLF dan groter is.

Verder gaf u aan dat u, uw broer en uw vader rantsoenen prepareerden en dit via mensen wiens eigendom in beslag genomen werd doorzonden. Toen u gevraagd werd aan wie deze mensen jullie rantsoenen gaven, gaf u aan het niet te weten, omdat het geheim is en ze het niet zegden. Toen u gevraagd werd waarheen jullie rantsoenen gingen, gaf u vaag aan dat ze het naar het OLF brachten. Toen u gevraagd om specifiek aan te geven waarheen jullie rantsoenen gingen, gaf u opnieuw vaag aan dat ze het naar het OLF gingen. Toen de vraag een derde maal gesteld werd, gaf u aan dat het OLF

ondergrond opereert, niemand zegt waar ze zijn en het vertrouwelijk is. Verder gaf u aan dat het OLF vechters heeft in heel het land, van de ene naar de andere plaats gaan en hun bewegingen en adressen vertrouwelijk zijn. Toen u gevraagd werd namen van 'vechters van het OLF' te geven, gaf u aan er geen te kennen (gehoor CGVS, p.5-7). Verder gaf u aan dat het OLF vecht tegen het regime dat aan de macht is in Ethiopië. Toen u gevraagd werd waar en wanneer ze deze militaire acties uitvoerden, gaf u vaag aan dat u geen recente informatie hebt, maar dat u meer hoorde over de gevechten in bepaalde plaatsen van Oromia. Toen u daarop gevraagd werd alles te vertellen betreffende de plaatsen en tijdstippen van de door u aangehaalde gevechten, gaf u al even vaag aan dat u er geen duidelijke informatie over hebt, maar dat u hoorde dat ze operaties doen in Zuid-Oromia. Toen de vraag nogmaals herhaald werd, gaf u aan dat in de regio's Arsi – Arba Gugu, Balle en Wollega steeds geruchten zijn van gevechten. U gaf verder aan dat het publiek bekend is dat OLF strijders daar vechten tegen het regime (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of u – als supporter en activist van het OLF en persoon die de rantsoenen maakte voor de strijders van het OLF – geen enkele militaire actie van het OLF kon noemen, gaf u aan dat u supporter van het OLF was en men u geen specifieke details gaf (gehoor CGVS, p.6-7).

U gaf verder aan dat u lid was van een steungroep van het OLF, dat jullie met vijf mensen in deze groep zaten en dat de leider van de groep M. E. was (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd voor hoeveel groepen van OLF supporters M. E. verantwoordelijk is, gaf u aan dat hij zei dat hij ook andere groepen moest leiden, maar hij niet zei waar dit was of hoeveel groepen het waren. Evenmin kende u van één van de leden van de andere groepen de naam (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd wie de baas van uw baas – M. E. – is, gaf u aan het niet te weten, omdat hij het niet vertelde wegens de geheime aard van de job (gehoor CGVS, p.13).

U gaf aan dat u de pamfletten van het OLF die u uitdeelde kreeg van M. E.. Toen u gevraagd werd van waar en van wie M. E. de pamfletten had, gaf u opnieuw aan het niet te weten omdat hij het geheim wou houden (gehoor CGVS, p.13).

Verder gaf u aan dat u – samen met uw broer – geld gaf om het OLF te steunen. U gaf aan dat het geld gegeven werd aan M. E., een supporter van het OLF (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd aan wie M. E. het geld gaf, gaf u aan dat men zei dat u niet moest trachten de achtergrond van de acties te achterhalen en dat u het daarom niet vroeg (gehoor CGVS, p.9). herhaalde u uw antwoord en u gaf aan niet te weten wie dat is. Toen u gevraagd werd waarvoor het opgehaalde geld diende, gaf u vaag aan dat het voor activiteiten van het OLF diende. Ook toen de vraag herhaald werd, bleef uw antwoord even vaag door te stellen dat het OLF dit weet. Toen u een derde maal gevraagd werd welke concrete zaken gebeurden met het geld dat u ophaalde, gaf u aan het niet te weten, omdat het geheim is en ze het niet zeggen (gehoor CGVS, p.13-14). Het is opmerkelijk dat u jaren geld ophaalde en dit gaf aan iemand die zei dat hij supporter is van het OLF, maar die verder niets wilde zeggen over zijn contacten bij het OLF, de persoon aan wie hij het geld gaf, noch waaraan het geld besteed werd.

Verder verklaarde u dat u berichten van het OLF verspreidde. U gaf aan dat M. E. u informatie gaf en u deze doorgaf aan het publiek (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd van waar en van wie M. E. de informatie had, gaf u aan het niet te weten omdat hij het niet zei (gehoor CGVS, p.11). Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende uw activiteiten bij het OLF, de activiteiten van uw vader bij OLF, de activiteiten van uw baas M. E. bij het OLF en het OLF in het algemeen erg beperkt is.

Toen u gevraagd werd wat de concrete procedure is om lid te worden van het OLF – de organisatie waarvoor u bijna acht jaar supporteerde en verschillende activiteiten voor deed – gaf u ontwijkend aan dat u nooit een aanvraag deed toen u in Ethiopië was en u er geen idee van hebt. Verder gaf u aan dat u in België een aanvraag deed, dat men u vroeg om te bewijzen dat u Oromo bent en dat dát één van de criteria is. U gaf verder aan niet te weten of er nog criteria zijn. Toen u gevraagd werd waar u uw aanvraag deed, gaf u aan dat u dit deed bij de Oromo Students Association in België en u gaf aan dat ze een connectie hebben met het OLF. Toen u gevraagd werd deze connectie uit te leggen, gaf u opnieuw ontwijkend aan dat ze het niet uitlegden, maar ze zegden dat ze het OLF steunden (gehoor CGVS, p.12-13). Het wekt verbazing dat u niet weet welke procedure iemand moet volgen die in Ethiopië lid wil worden van het OLF en het is eveneens opmerkelijk dat u in België lid zou zijn geworden van de Oromo Students Association die volgens u het OLF steunt, maar niet in staat bent om de precieze band tussen beide organisaties toe te lichten.

Gelet op bovenstaande talrijke onwetendheden maakt u het niet aannemelijk dat u betrokken was bij het OLF, laat staan dat daadwerkelijk actief was voor het OLF, wat volgens uw verklaringen tot vervolging door de Ethiopische overheid leidde, een vervolging die bijgevolg evenmin geloofwaardig is.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u weinig initiatief aan de dag legde om u vanuit België te vergewissen van de nasleep van de beweerde problemen die u in Ethiopië beweert te hebben gekend.

Toen u gevraagd werd of u – na uw problemen op 27 juni 2011 (20 Sane 2003 EK) – nog trachtte om uw moeder te contacteren, gaf u aan van niet, omdat u vreesde voor uw leven. Ook sinds u in België verblijft, trachtte u haar niet te contacteren. Dat u dit niet trachtte, omdat ze in een dorp woonde en u geen contactgegevens hebt van iemand die toegang heeft tot haar (gehoor CGVS, p.8), is niet afdoende om uw gebrek aan initiatief te verklaren. Temeer daar u eerder aangaf dat – toen u na 27 juni 2011 (20 Sane 2003 EK) nog in Ethiopië verbleef – de man van uw zus Ma. naar uw moeder thuis ging om te zien hoe het met haar was (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd of u uw zus Ma. nog contacteerde nadat u Ethiopië verliet, gaf u aan dat u het niet trachtte te doen (gehoor CGVS, p.9). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u naliet uw zus, uw moeder – bijvoorbeeld via uw zus – of iemand anders (gehoor CGVS, p.11) trachtte te contacteren wijst op een gebrek aan interesse en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u neergelegde Kebele kaart toont uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken. Verder legde u een steunbrief van UOSE voor. In deze brief wordt vaag aangegeven dat UOSE – volgens hun informatie – gelooft dat u 'slachtoffer bent van aanvallen van de regering op de Oromo'. U verklaarde dat UOSE weet wat u allemaal onderging in Ethiopië, dat ze alle details vroegen aan u en dat ze een eigen onderzoek deden om alles na te gaan. Hoe dat gebeurde weet u echter niet (gehoor CGVS, p.15). Er dient te worden opgemerkt dat UOSE – ondanks het feit dat u verklaarde dat UOSE weet wat u allemaal onderging in Ethiopië, dat ze alle details vroegen aan u en dat ze een eigen onderzoek deden om alles na te gaan – geen enkele melding maakt van de door u aangehaalde problemen en vervolging tijdens het interview op het CGVS. De brief heeft het over de algemene situatie van de Oromo in Ethiopië en toont op geen enkel moment uw persoonlijke problemen aan. De brief volstaat dus niet om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Het medisch attest van Dr. Bouillon Anne (dd. 23 juli 2012), spreekt over een aantal objectief vast te stellen littekens en subjectieve klachten, met name dat u slaapproblemen zou hebben en folteringen opnieuw zou beleven. Voor wat de psychologische problemen betreft, kan worden opgemerkt dat het attest werd opgesteld door een algemene arts en niet door een specialist ter zake. Men kan zich overigens verwonderen over het feit dat u pas op 23 juli 2012 beroep deed op een arts, terwijl u reeds sinds 9 augustus 2011 (3 Nahase 2003 EK) in België verblijft en op 10 augustus 2011 een asielaanvraag indiende. Het kwetsieuze attest en de erin gemaakte vaststellingen betreffende uw fysieke en psychische letsels, is niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De arts kan zich voor wat de oorsprong van deze letsels en problemen immers enkel baseren op uw verklaringen over uw vervolging, die hiervoor ongeloofwaardig werden geacht. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel, en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker meent dat de interviewer/medewerker van het CGVS tijdens het verhoor op 7 maart 2013 een zeer gebrekkig Engels hanteerde (verzoeker geeft als voorbeeld een vraag uit het CGVS-verhoor over de fondsen voor het OLF). Dit leidde tot een aantal onduidelijkheden waarbij verzoeker op veel onbegrip vanwege de medewerker stuitte. De vele onduidelijkheden in de vertaling van het Engels naar het Oromo en vice versa, zorgden overigens voor een zekere frustratie bij de interviewer. De persoon in kwestie was ook geenszins objectief en leek alvast tot het besluit te zijn gekomen dat verzoeker geen recht heeft op de vluchtelingenstatus of subsidiaire erkenning. Achteraf werd door verzoeker aan zijn Raadsman gezegd dat hij een vijandigheid tegenover zijn persoon voelde. Van het voorgaande werd door de advocaat van verzoeker aan het einde van het interview iets gezegd, maar dit werd zeer beknopt weergegeven door het verslag. Naar zeggen van verzoeker, was er tevens een probleem met de neutraliteit van het verhoor op 7 maart 2013. Verzoeker beweert (dit kon niet worden nagegaan door raadsman) dat de tolk die aanwezig was tijdens het verhoor, de heer Abebe Bogale was, een vroeger kopstuk van Ginbot 7 (een politieke partij in Ethiopië). Verzoeker verwijst hiervoor onder meer naar de video die geconsulteerd kan worden op <http://www.youtube.com/watch?v=hx9IVTst8GU>. De politieke partij Ginbot 7 zou sterk gekant zijn tegen het OLF en de Oromo (stuk 14); dit verklaart ook onder meer de vijandigheid die verzoeker voelde tijdens het verhoor.

3.1.1. Specifiek inzake de bestemming van het geld, stelt het gehoorverslag *“Waarvoor diende het geld? Waarvoor werd het geld gebruikt?” “Het is het OLF die weet wat ermee te doen.” “Wat deden ze*

specifiek met het geld dat u ophaalde?" "Het is deel van het geheim dat ze voor zich bewaren. Ze zeggen niet wat ze doen met het geld dat ze ophalen." "U gaf het geld aan iemand die zegt supporter te zijn van OLF, maar u verder niets wil zeggen, niet wil zeggen aan wie hij het geeft, noch waarvoor het dient. Geeft u aan iedereen die dit zegt geld?" "Het is deel van de job dat je geen vragen stelt waarvoor het geld is en waarom. Het is vertrouwen aan de structuur, dat ze weten wat ermee te doen". Geenszins kan hieruit blijken dat verzoeker dacht dat de interviewer een plaatsaanduiding bedoelde; enkel blijkt hieruit dat verzoeker telkens weigert, dan wel onkundig is, om een exact antwoord te geven op de telkens opnieuw herhaalde vraag.

3.1.2. In het verzoekschrift licht verzoeker evenmin concreet toe –met uitzondering van de discussie inzake het geld, die geenszins gegrond bleek– dewelke van zijn verklaringen niet werden genoteerd zoals hij ze heeft afgelegd, noch omwille van welke concrete redenen of aan welke omstandigheden dit te wijten is. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel.

3.1.3. De Raad stelt overigens vast dat de dossierbehandelaar duidelijke vragen stelde doch gezien verzoekers bijzonder ontwijkende houding, zich op vele momenten genoodzaakt zag de vragen soms tot meerdere keren toe opnieuw te moeten stellen om een concreet antwoord op de gestelde vraag te krijgen (gehoor p.3, p.5, p.6, p.7, p.10, p.13, p.14, p.18). Eveneens stelt de Raad vast dat de dossierbehandelaar diverse keren zelfs genoodzaakt was om uitdrukkelijk te vragen aan verzoeker of hij nu (specifieker) kon antwoorden op de gestelde vraag (p.3, p.4, p.6, p.8). Uit het doelbewust en veelvuldig ontwijken van de vragen kan enkel blijken dat de dossierbehandelaar het nodige geduld aan de dag heeft gelegd en zich diverse keren veel moeite heeft getroost om alsnog een concreet antwoord van verzoeker te krijgen. Indien dit mogelijk enige frustratie kan veroorzaken, dan kan hieruit geenszins een vooringenomenheid van de dossierbehandelaar blijken. Aan het begin van het gehoor verklaarde verzoeker dat hij de tolk verstond en werd hem uitdrukkelijk uitgelegd dat hij het onmiddellijk moest zeggen indien hij een vraag niet begreep (gehoor p. 2). Op het einde van het gehoor verklaarde verzoeker daarenboven dat hij alles uitlegde en dat de vragen duidelijk waren (gehoor p. 21). Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de dossierbehandelaar, de tolk en hemzelf. Aangezien verzoeker meent dat hij zich niet onwillig opstelde, kan hieruit slechts blijken dat verzoeker verklaringen aflegt die hij niet kan toelichten wanneer doorgevraagd wordt. Dit tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan.

Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij meent dat er een probleem met de neutraliteit van de tolk is terwijl hij dermate vage, algemene en ontwijkende antwoorden geeft dat de ondervrager gedwongen werd om ettelijke vragen verschillende keren te moeten herhalen. In tegendeel, aangezien de vele vragen over soms dezelfde/gelijkaardige onderwerpen gingen, had verzoeker de kans om uitgebreid te antwoorden met de nodige nuances. Geenszins kunnen verzoekers vage, onwetende, lacunaire en ontwijkende verklaringen worden afgewenteld op de tolk of op de kwaliteit van de vertaling. De Raad verwijst tevens naar de terechte opmerkingen van verweerder waaruit blijkt dat *"elke kandidaat-vertaler-tolk van het Commissariaat-generaal aan een uitgewerkte selectieprocedure onderworpen wordt alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. De taak van de tolk is strikt omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet ondertekend worden"*. Verzoeker gaat er in deze eveneens aan voorbij dat de tolk hiertoe geaccrediteerd is en dat het CGVS er geen belang bij heeft geen kundige of neutrale tolk aan te stellen, integendeel. Aldus kan geenszins blijken dat de ontwijkende antwoorden aan het gebruik van de Engelse taal zouden liggen, laat staan aan een bevooroordeelde tolk en/of ambtenaar.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn OLF profiel en activiteiten en de hieruit voortvloeiende vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Verzoeker meent dat de volgende feitelijkheden niet in overweging werden genomen: het feit dat verzoeker tweemaal werd opgesloten en werd blootgesteld aan foltering tijdens deze opsluitingen; het feit dat de vader van verzoeker opgepakt werd door het TPLF en reeds meer dan vier jaar vermist is; de confiscatie door TPLF-soldaten van de landbouwgronden van de mensen uit het dorp van verzoeker die eveneens de Oromo etnie hebben en het gebruik van geweld door de soldaten indien men niet meewerkt bij een dergelijke onteigening; het feit dat de broer van verzoeker door TPLF-soldaten werd doodgeschoten bij een vreedzame blokkering van een weg in Mazori-Lagadadi; op heden ook het feit dat verzoeker vanuit België actief en in het openbaar deelneemt aan demonstraties ter ondersteuning van het OLF (stuk 6), dat hij zelf pamfletten ter ondersteuning van het OLF maakt (stuk 8) en het feit dat verzoeker officieel lid geworden is van het OLF (stuk 5). Dit wordt versterkt door het spontane dramatische verzoek dat verzoeker deed op het einde van het verhoor op 7 maart 2013 om rekening te houden met het feit dat zijn leven op het spel staat (stuk 4, p. 21). Verzoeker meent dat het CGVS de eerste opsluiting in twijfel trekt maar in haar besluit geen vraagtekens heeft geplaatst bij de tweede opsluiting zodat zij minstens met de tweede opsluiting rekening had moeten houden.

3.5. Verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat zijn profiel als OLF sympathisant ongeloofwaardig is, laat staan dat hij hiervoor in Ethiopië vervolgd zou zijn geweest. Van iemand die zijn land ontvluchtte wegens zijn betrokkenheid bij een oppositiebeweging is het immers redelijk te verwachten dat hij deze beweging uitvoerig kan toelichten (*cf.* RvS, nr. 129.812 van 29 maart 2004) en zijn engagement aannemelijk maakt. Dat verzoeker geen enkele naam kan geven van een strijder van de OLF, noch ook maar enigszins één van hun militaire acties (gehoor p. 6) of andere verwezenlijkingen (gehoor p. 10) kan noemen, is niet ernstig indien verzoeker beweert OLF-sympathisant te zijn. Immers ook eenvoudige sympathisanten moeten een minimum aan kennis en herinneringen hebben over de politieke strijd van hun beweging, concrete acties en/of verwezenlijkingen aangezien dit hen tot hun sympathieën heeft gebracht. Indien verzoeker zichzelf beschrijft als “*supporter die geen eerste hand contact heeft met de organisatie*” (gehoor p. 6), dan kan hieruit geen enkele werkelijke affiliatie met het OLF blijken, terwijl verzoeker nadien meent dat “*Mijn hoofdtak was deelnemen aan de strijd. (...) De strijd van OLF. Ik bracht en verdeelde berichten van OLF en dit in de twee richtingen. Ik verdeelde pamfletten van OLF, gaf geld aan OLF en ook rantsoen klaarmaken voor OLF*” (gehoor p. 10), wat lijnrecht indruist tegen zijn

eerdere verklaringen. Verzoeker wijzigt aanhoudend zijn verklaringen. Enerzijds poneert hij een uitzonderlijk engagement dat ver buiten het gewone loopt zodat hij wel veel anekdotes en bijzondere informatie moet kunnen geven, wat niet het geval is. En anderzijds wanneer doorgevraagd wordt en hij tekort schiet in zijn antwoorden, stelt hij een gewone sympathisant te zijn van wie niet veel kennis kan worden verwacht. Een dergelijke dubbelzinnige houding tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan. Indien verzoeker toch volhoudt informatie en berichten van M. E. van het OLF aan het publiek gecommuniceerd te hebben dan had verzoeker strijders voor het OLF of militaire of andere OLF activiteiten moeten kennen of kunnen toelichten over wie M. E. nog het bevel heeft of wie er boven M. E. staat (gehoor p. 13), hoe M. E. aan deze informatie of pamfletten kwam (gehoor p. 11, p. 13) en wanneer hij concreet begon met berichten te verdelen (gehoor p. 11). Dit is niet het geval. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker die geen lid werd omdat dit te gevaarlijk is, beweerdelijk (tot twee keer toe) pamfletten vóór een meeting van de TPLF zou hebben verdeeld (gehoor p. 12, p. 11) waarvoor hij de eerste keer langdurig werd gedetineerd (gehoor p. 18). Bovendien is evenmin geloofwaardig dat verzoeker op 27 juni 2011 nog een tweede keer pamfletten zou uitdelen nadat hij meer dan tien maanden werd gedetineerd naar aanleiding van zijn arrestatie op 2 april 2010, eveneens omdat hij pamfletten voor de meeting had uitgedeeld. Dergelijke handelwijze is op zich al dermate roekeloos dat het niet realistisch noch doorleefd voorkomt, minstens kon dit niet onopgemerkt voorbijgaan zodat hierover – desgevallend alleen door het OLF – bericht zou geweest zijn. Verzoekers louter vage beweringen zijn onvoldoende om de waarachtigheid ervan aan te tonen. Anderzijds kan worden vastgesteld dat verzoeker niet kan toelichten hoe men lid wordt, noch hoe een lidkaart van de OLF er uit ziet (gehoor p. 12) terwijl zowel zijn broer als zijn vader actief waren in het OLF en verzoeker volgens zijn verklaringen contacten had met OLF mensen. Indien verzoeker verder meent dat hij en zijn broer geld inzamelden voor het OLF dan kan uit zijn verklaringen enkel blijken dat geld aan M. E. gegeven werd, zonder dat verzoeker kan toelichten aan wie deze dit geld op zijn beurt gaf (gehoor p. 9), noch waarvoor dit geld diende (gehoor p. 14). Verzoeker heeft ook geen basiskennis van het OLF, noch van zijn beweerde activiteiten. Verzoeker maakt hoegenaamd niet aannemelijk in Ethiopië bij het OLF sympathisant te zijn geweest, laat staan ook activiteiten voor het OLF te hebben kunnen of mogen uitvoeren.

3.6. Daar waar verzoeker bevestigt dat *“noch Verzoeker, noch zijn familie echte OLF leden waren. Zij waren louter aanhangers van het OLF die trachtten hun steentje bij te dragen”* en meent dat *“zelfs als Verzoeker niet actief betrokken zou zijn geweest bij het OLF, dit niet de hoofdvraag uitmaakt van zijn asielaanvraag”* omdat *“het reeds voldoende dat het huidige regime zou vermoeden dat Verzoeker deel uitmaakt van het OLF en/of een aanhanger is van het OLF”* wijst de Raad erop dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor het bestaan en de ernst van de gevreesde vervolging of schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

3.6.1. Verzoeker brengt geen bewijs aan over de dood van zijn broer terwijl een dergelijk gewelddadig overlijden kan bewezen worden middels een overlijdenscertificaat, lijkschouwingsverslag... wat verzoeker nalaat voor te leggen. Indien *“we blokkeerde de weg om de studenten te helpen ontkomen aan een arrestatie”* waarbij er veel mensen gearresteerd werden (gehoor p. 16-17), dan kan hieruit bezwaarlijk een vreedzame blokkering lijken, zoals het verzoekschrift beweert zodat dit niet aan de rapportering van mensenrechtenorganisaties kan zijn voorbijgegaan. Voorts is geheel onaanvaardbaar dat verzoeker onbekend blijft met deze verboden actie. Immers kan verwacht worden dat verzoeker dit met zijn vrienden of binnen de familie besprak en hij aldus een goede schatting zou kunnen maken over het aantal aanwezigen. Dat verzoeker niet weet hoeveel mensen er toen werden gearresteerd *“omdat het er zoveel waren”* noch enige namen van andere arrestanten kent (gehoor p. 17), ondermijnt verder zijn aanwezigheid en betrokkenheid bij dit gebeuren. Verzoekers verklaringen komen niet doorleefd voor. Zijn arrestatie in de naloop van dit gebeuren kan dan ook niet overtuigen. Daarbij komt nog dat indien verzoeker in 2005 drie weken gemarteld werd op beschuldiging van medewerking aan de

blokkade voor het OLF, het niet aannemelijk is dat verzoeker zonder voorwaarden werd vrijgelaten (gehoor p. 17) en de vier jaren daarop ongemoeid werd gelaten door het TPLF regime omdat hij zich “immers gedeel[en]sd” hield.

3.6.2. Verzoeker brengt in deze geen enkel bewijs aan inzake de verdwijning van zijn vader, minstens had verzoeker diens grondeigendom of de confiscatie hiervan (gehoor p. 4) kunnen aantonen, zeker indien het een gangbare praktijk was om gronden van de Oromo te confisqueren, wat evenmin wordt aangetoond. Verzoeker kan niet verduidelijken wie de soldaten van het TPLF waren die zijn vader meenamen (gehoor p. 3), noch naar waar ze hem meenamen (gehoor p. 5). Evenmin maakt verzoeker aannemelijk waarom de soldaten zijn vader nog zouden ontvoeren wanneer ze de geconfisqueerde grond toch al hadden bemachtigd (gehoor p. 5). Indien verzoeker meent dat dit is omdat zijn vader “supporter” doch geen lid is van het OLF (gehoor p. 5), dan stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan duiden sinds wanneer zijn vader supporter was, noch hoe hij in contact is gekomen met het OLF, en verder meent dat *“zijn enige bijdrage is dat hij materiële steun gaf aan de mensen wiens eigendom in beslag genomen werd”*, waarbij hij volhoudt dat dit steun is aan het OLF, doch enkel specificeert *“we prepareerden rantsoen en zonden het via de mensen wiens eigendom in beslag genomen werd”*, die het dan beweerdelijk naar het OLF zouden gebracht hebben zonder dat verzoeker dit ook maar enigszins nader kan toelichten (gehoor p. 5-6). Indien verzoekers vier beweerde contactpersonen geen persoon boven hen hadden en ze niet zegden voor wie de rantsoenen waren omdat dit geheim was (gehoor p. 7), dan kunnen dergelijke verklaringen geen enkele band met het OLF aantonen. Verzoeker ondernam evenmin enige poging om rechtsherstel te verkrijgen, bijvoorbeeld via een advocaat, terwijl de grond naar eigen zeggen werd geconfisqueerd omdat zijn vader verdacht werd van OLF-sympathieën. Verzoeker beperkt zich aldus tot loutere beweringen en maakt niet aannemelijk dat zijn vader activiteiten voor de OLF zou uitgevoerd hebben, laat staan dat hij daarom – in zover überhaupt al waarachtig – verdwenen zou zijn. Dit klemte te meer nu de confiscatie in het kader van een TPLF opdracht zou zijn doorgevoerd en OLF sympathisanten zou viseren. Opnieuw kan vastgesteld worden dat niet aannemelijk is dat dergelijke politiek niet uitgebreid zou zijn gerapporteerd via de pers, het OLF en mensenrechtenorganisaties. Verzoeker kan dit niet objectiveren, noch ter terechtzitting toelichten.

3.6.3. Gezien niet aangetoond is noch aannemelijk gemaakt is dat zowel verzoekers vader zou zijn verdwenen als zijn broer zou zijn vermoord door toedoen van de TPLF, kan hieruit geenszins een bijkomende voorbij vervolg blijken.

3.6.4. Aangezien de beweerde arrestatie van zijn vader in 2009 niet geloofwaardig is, dan zijn de daaruit voortvloeiende gevolgen voor verzoeker evenmin aannemelijk. Verzoeker verklaarde dat sindsdien *“ze kwamen herhaaldelijk om me te arresteren, maar ze vonden me niet thuis”* omdat *“gelukkig kwamen ze op een moment dat ik er niet was”* (gehoor p. 17), terwijl hij geen andere tekenen van enig begin van zijn vervolging meldt, zoals bijvoorbeeld het achterlaten van een convocatie of het navragen bij verzoekers ouders (gehoor p. 17-18) en verzoeker bij zijn moeder bleef wonen. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoeker niet in de negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond, noch naar aanleiding van de beweerde eerste arrestatie in 2005 noch naar aanleiding van de beweerde arrestatie van verzoekers vader in 2009.

Aangaande verzoekers tweede arrestatie in 2010 kan nog worden toegevoegd dat het niet logisch, noch realistisch is dat verzoeker na meer dan tien maanden zou vrijgelaten worden met als doel dat ze *“gaven [ze] me waarschuwing namen van mensen van OLF te geven binnen de 15 dagen, want anders zouden ze me executeren, waar ik ook zou zijn”* (gehoor p. 19, tevens vragenlijst 3.1), te meer verzoeker verklaart ter plaatse te zijn betrap op het uitdelen van OLF pamfletten tijdens een TPLF meeting en er aldus van kan worden uitgegaan dat men een OLF activist nooit op zo'n gemakkelijke manier zou laten gaan. Dat verzoeker na deze vrijlating onder voorwaarden nog vier maanden elke week pamfletten op de markt kon verdelen en men enkel overdag bij verzoeker thuis langskwam om hem te zoeken (gehoor p. 20), is aldus evenmin geloofwaardig. Verzoekers asielrelaas komt compleet verzonnen voor. Daar waar verzoeker overigens beweert dat de CGVS *“geen vraagtekens [heeft] geplaatst bij de tweede opsluiting”*, stelt de Raad vast dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing; immers deze stelt uitdrukkelijk *“Gelet op bovenstaande talrijke onwetendheden maakt u het niet aannemelijk dat u betrokken was bij het OLF, laat staan dat daadwerkelijk actief was voor het OLF, wat volgens uw verklaringen tot vervolging door de Ethiopische overheid leidde, een vervolging die bijgevolg evenmin geloofwaardig is”*. De Raad verwijst dan ook naar de bijhorende uitgebreide motivering dienaangaande.

3.7. Waar verzoeker overigens nog aanvoert dat hij “*heeft zijn familie niet gecontacteerd omdat zij geen toegang hebben tot internet, noch beschikken over een telefoon*”, stelt de Raad vast dat er nog andere communicatiemiddelen (o.a. post, bezoek derde) en -kanalen (o.a. advocaat, vrienden, familie) bestaan en dat verzoeker evenmin pogingen ondernomen heeft om zijn moeder, noch zus te contacteren (gehoor p. 8, p. 9). Indien verzoeker beweert dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, dan laat hij tevens na een advocaat in te schakelen die hierover kan informeren en dientengevolge documenteren. Aldus kan verzoeker wel degelijk een gebrek aan medewerking worden verweten.

4. Verzoeker herhaalt dat hij wel degelijk aanhanger is van het OLF en de doelen en waarden van deze groepering ondersteunt. Hiervan getuige het affidavit vanwege het OLF (stuk 5), de foto's van de vreedzame demonstratie op 12 april in Brussel (stuk 6), de verkondiging van de waarden van het OLF op zijn facebook-pagina (stuk 7) en het feit dat hij zelf pamfletten ter ondersteuning van het OLF maakt (stuk 8).

4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor weliswaar stelde lid te zijn van UOSE (gehoor p. 14), doch geen melding heeft gemaakt van zijn activiteiten voor het OLF in België, noch van zijn vrees die daaruit volgt, noch enige stukken hieromtrent heeft neergelegd, zodat de commissaris-generaal niet kan verweten worden dat hij dit element niet in rekening heeft gebracht. Wat betreft de verklaringen over en van de UOSE verwijst de Raad naar de terechte motivering van de commissaris-generaal dewelke hij bijtreedt.

4.2. Indien verzoeker thans wel actief werd voor de UOSE dan dient er op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*”, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, “*Note on réfugié sur place claims*”, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 96). *In casu* is niet geloofwaardig dat verzoeker in Ethiopië OLF sympathisant was, noch dat hij aldaar activiteiten voor het OLF zou hebben ondernomen, laat staan dat hij daardoor door de Ethiopische autoriteiten werd vervolgd of geïdendeerd of zelfs in de negatieve aandacht stond.

Het is ook evenmin ernstig de Ethiopische veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de duizenden Ethiopiërs in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamentele waarden van het regime. Het is mogelijk dat de Ethiopische overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden hem als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het Ethiopische politieke systeem. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat personen met een aan hem gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Ethiopië gevaar zouden lopen.

4.3. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria.

Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

4.4. Verzoeker legt een ongetekende kopie van affidavit (25/04/2013) neer, beweerdelijk van het Europese regionale kantoor van het OLF, zodat deze kopie, voor zover *überhaupt* al bewijskrachtig gezien de Raad geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), zijn eigen waarde negeert. Aldus kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de hierin opgenomen bewering dat verzoeker ook officieel lid is geworden in België. Voor zover verzoeker foto's en onvertaalde internetberichten neerlegt van een vreedzame demonstratie in Brussel, kan hieruit geen enkel bewijs van voorbijgevoerde vervolging worden afgeleid, noch ziet de Raad in hoe een eenvoudige, anonieme aanwezigheid in Brussel op een vreedzame betoging, bekendheid zou genieten bij de Ethiopische autoriteiten laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling van de Ethiopische autoriteiten zou kunnen brengen dat hij een toekomstig, gegrond en reëel risico op ernstige schade zou kunnen lopen. Hetzelfde geldt voor verzoekers facebook-pagina en de kopie van kleurentekeningen.

5. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie voor OLF leden of sympathisanten in het land van herkomst en algemene mensenrechtenrapporten, standpunten van bepaalde organisaties en buitenlandse rechtspraak dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

6. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan ("*Dit wordt versterkt door het spontane dramatische verzoek dat Verzoeker deed op het einde van het verhoor op 7 maart 2013 om rekening te houden met het feit dat zijn leven op het spel staat*"), het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten en beschuldigingen naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

8. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

9. Verzoeker vroeg tevens in uiterst ondergeschikte orde minstens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

9.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK